

nye Reform med Hensyn til Oprettelsen af Husmandsbrug, som blev vedtagen i Fjor, har vist sig en saa stor og stærk Tilstrømning af Ansøgere, som Tilfældet har været. For det første er det absolut glædeligt at se, at der er en Trang hos dansk Ungdom til at komme i Besiddelse af dansk Jord, naar Betingelsen derfor kan blive saadan, at de kunne have Udsigt til at arbejde sig op til selvstændige Stillinger. Men naturligvis komme vi til at se ret mørkt paa Tingene, naar vi se paa den Vanskelighed, at der maa siges Nej til $\frac{2}{3}$ af Ansøgerne og kun vil kunne siges Ja til den ene Trediedel — thi saaledes bliver Forholdet jo. Dette maa vi gøre os klart, og dette forekommer mig i Øjeblikket at være det store, praktiske Spørgsmaal, som vi absolut ikke have nogen som helst Ret til, og som det vilde være urimeligt at søge at skyde fra os. Jeg ventede som sagt efter den Karakter, Loven fik i Fjor, at Ansøgenes Antal vilde vokse i ganske betydelig Grad, og jeg vil sige med det samme, at jeg tror ikke, det er noget ekstraordinært for i Aar. Jeg tror, det vil gentage sig ad Aare, og at Ansøgenes Antal snarere vil forøges end formindskes. Der er jo den Forskel paa nu og før, at medens Loven havde Karakter af at skaffe Jord til Landarbejdere, saa man, at det kun var i de Egne, hvor der var en forstaaende, ener-gisk og dygtig Kommission og Kommis-sionsformand, som forstod at sætte et Ar-bejde ind paa at faa denne Sag fremmet, at der kom Ansøgninger ind i nogenlunde rigeligt Tal, men fra andre Kredse kom der — fra nogle næsten ingen og fra andre meget faa. Det var i det hele taget saadan, at Efterspørgslerne kunde aldrig siges at overstige de Krav, man fra Statsens Side var i Stand til at imødekomme. Men nu komme Kravene ikke ad samme Vej. Nu har Reformen faaet en anden Karakter. Nu er der vakt en Forstaaelse af, at der her er skabt Mulighed for dansk Ungdom til at komme i Besiddelse af dansk Jord under saadanne Former, at den har Udsigt til at arbejde sig op til selvstændige Stillinger. Det forandrer Sagens Karakter i sin Helhed. Da vi i Fjor gik til denne Reform, som vi alle ønskede, og ved absolut udmærket god Assistance fra den daværende Landbrugs-minister naaede saa langt, som vi gjorde — selv om ikke alle Ønsker blev opfyldte — stod det klart for mig, at nu førte man denne Sag ind paa en Basis, hvor man stillede disse Stats-husmænd saa at sige paa lige Fod med

de Husmænd, som i langt, langt større Tal end dem, der her kunne komme i Be-tragtning, have maattet kæmpe haardt og uden at faa den Hjælp, Staten her byder, for at naa frem til en lignende Stilling. Det var det, jeg gjorde mig til Talsmand for i Fjor. Jeg sagde, at jeg tror ikke, at dette Krav, vi her give Plads for, vil lade vente paa sig. Jeg tror, at man fra andre Husmænds Side vil opkaste det Spørgsmaal: Hvorfor skulle nogle enkelte af vore Standsfæller nyde dette Gode, naar ikke vi andre kunne komme til at nyde samme Gode. Men jeg indrømmer, at dette Krav og dette Spørgsmaal er ikke rejst saa stærkt endnu.

Den stærke Tilstrømning af Ansøgere har bevirket, at de to Trediedele, som ikke kunne opnaa noget, vil spørge, og med Rette: Hvorfor kunne vi ikke opnaa det, som vore Standsfæller kunne opnaa? Man kunde sige til dem: I kunne komme i Betragtning bagefter, en Trediedel til næste Aar og en Trediedel til næste Aar igen. Men hvis man gør det, maa man fuldstændig lukke af for nye Ansøgere eller i hvert Fald sige til dem: Det nytter ikke at ansøge de første Par Aar, thi Pladserne ere optagne. Dette Standpunkt kan man fra Statsmagts Side ikke ind-tage, og man maa derfor, tror jeg, under-søge, hvorledes man skal imødekomme alle de berettigede Krav. Det økonomiske Spørgsmaal, som her vil opstaa, er af ikke ringe Betydning og af ret vanskelig Karakter, indrømmer jeg. Jeg tror, som sagt, at Kravene ville vokse, at Antallet af Ansøgninger ikke er noget ekstraordi-nært for i Aar. Jeg tror, at de, der ville se ud over de forskellige Amter i dette Land og se Udviklingen i sin Helhed, ville indrømme, at Antallet af Ansøgninger ganske vist er meget stort i Forhold til det bevilgede Beløb, men i Forhold til den Tanke, som ligger til Grund: At søge, at faa dansk Ungdom til at bo og bygge paa dansk Jord, ere Kravene slet ikke overvældende. Der er neppe nogen som helst Sandsynlighed for, at denne Efter-spørgsel vil stilne af i de kommende Aar, den vil snarere vokse. Men har jeg Ret heri, saa er den økonomiske Side af Sagen den værste.

Det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) var inde paa det forleden Dag og sagde, at i økonomisk Henseende kunde vi nok komme over det, den Slags Land-brug vare gode Aktiver. Det kan man naturligvis godt sige, men jeg synes ikke, det økonomiske Spørgsmaal er løst dermed,